

VILLÁMINTERJÚ

Szerencsi Éva

Törékeny, kislányos alkat. A naiva szerepkör fenyegeti. De — mint mondja — a József Attila Színház, amely a főiskola elvégzése után azonnal szerződtette, nem skatulyázta be. Hat műsoron levő darabban játszik; a többi között Shakespeare *Vizkeresztjének* fiúruhába bújtatott lányhősét és Kardos G. György *Villon* és a többiek című musicaljében egy örömlányt.

— Azt már bebizonyította, hogy — alkatát meghazudtolva — kitűnően játszik humoros, groteszk figurákat. De el tudná-e magát képzelni „kemény” tragikai szerepekben is?

— Talán nem szerénytelen-ség, ha megmondom: igen. Konkrét szerepálmaim ugyan nincsenek, s ha megkérdezik,

mire vágyom, csak azt a köz-helyet ismételhetem, amit — gondolom — a legtöbb színész-től sokszor hallott már: jó szerepekre, jó rendezők irányítására.

— Gyakran látjuk a tévében is. Premier plánokra kiválóan alkalmas, szép arca van...

— A közeljövőben Zsurzs Éva rendezővel fogok dolgozni a *Szabó Magda Abigél* című regényéből készülő tévéfilm-ben.

— Említette, hogy énekóra-ra siet. Énekelni a rádióban vagy a televízióban még sohasem hallottam.

— Szeretnék sanzont énekelni. Dékány Magda tanárnő énekórái azonban nemcsak az éneklésre készítik föl, ha-

nem a beszédhang „karbantartására” is szolgálnak. A salemi boszorkányok premiere előtt például úgy berekedtem, hogy ha nincs énekóra, meg sem tudtam volna szólalni a színpadon. De ezek az énekórák lélektanilag is nagyon fontosak nekem — utánuk mindig könnyűnek, felszabadultnak érzem magam. És ez a mi szakmánkban nem elhanyagolható szempont.

k—y

Fotó: Ács Irén